

Een Lekker Toetje voor Kerst

‘Je bent echt gestoord, Lois,’ zeg ik met mijn telefoon tegen mijn oor als ik voor de studio sta.

‘Wat wil je dan, Samira?’ vraagt mijn zus in reactie. ‘Ik kan moeilijk de kerstbakwedstrijd doen als gestrande reiziger op het vliegveld van Kroatië.’

‘Je had überhaupt niet zo impulsief post-*break-up* naar een retraite moeten vliegen, de week voor de bakwedstrijd!’ roep ik op gedempte toon.

‘Ik weet het, oké!’ roept Lois terug. ‘Je hebt het me al honderd keer gezegd en je hebt gelijk. Ga nu alsjeblieft naar binnen en overleef de twee bakrondes, zodat ze mijn recept voor kerstige kaneel-rozencupcakes kiezen in de finale.’

‘Je vergeet hoe slecht ik ben in de keuken, maar ik zal mijn best doen,’ zeg ik met een zucht en ik loop de studio in. De studio is al in kerstversiering ingericht en er staan vier grote camera’s rond het podium die de wedstrijd zullen filmen.

Alles wordt gereedgemaakt en er komen twee juryleden het podium op. Ze stellen zichzelf voor, maar er worden ook lampen ingesteld, het geluid wordt getest en iemand komt nog snel een pluk van mijn haar wegwerken onder de bakmuts, dus ik hoor de namen niet goed.

Het ene jurylid is een mollige oudere man met een snor, die met een timer klaarstaat voor ronde één: kerstkoekjes bakken. Het andere jurylid is een stuk jonger en ziet er bijzonder goed uit. Zijn donkere haar zit een beetje warrig, hij draagt een bril met bruin montuur en een donkergroen overhemd waarvan de bovenste twee knoopjes open zijn, waardoor er een klein beetje borsthaar zichtbaar is. Ik snap wel dat hij in de jury voor een bakwedstrijd zit. Ik bedoel, wat een lekker toetje is dat dan!

‘En start!’ roept jurylid Snor en ik realiseer me dat ik sta te dromen. Ik kijk naar mijn acht tegenstanders. Dit win ik nooit. Als jurylid Lekker Toetje oogcontact met mij maakt, pak ik vlug een pak melk van tafel, giet het samen met twee eieren en een random gekozen hoeveelheid boter in de kom en zet de mixer aan. Hij staat op de hoogste stand en er spetteren in het wilde weg witte klodders in mijn gezicht. Niet de witte klodders waar ik de voorkeur aan geef, maar wel net zo plakkerig. Ik werp een blik op jurylid Lekker Toetje en hij haalt zijn wenkbrauwen op. Met flink wat gestuntel, rode wangen en verschrikkelijk foute kerstmuziek op de achtergrond creëer ik ronde plakjes deeg, die ik op een bakplaat in de oven doe. Als ze klaar zijn, begin ik aan de versiering. Ik ga voor kerstmankoekjes, maar na vier stuks kan ik wel in janken uitbarsten. Het lijkt net of de kerstmannen een zeldzame ziekte hebben. Na nog vier betreurenswaardig versierde koekjes is de tijd om.

‘Hm,’ zegt jurylid Snor chagrijnig als hij bij mijn tafel aankomt tijdens de beoordeling. Ik ben als laatste aan de beurt.

Jurylid Lekker Toetje krijgt mijn kerstmankoekjes in het vizier en hij stoot een lach uit, die hij niet al te subtiel probeert te verbergen achter een hoest. ‘Excuseer,’ zegt hij met een lage, warme stem. ‘Kriebel in mijn keel.’ Maar de twinkeling in zijn ogen en de lichte grijs verraden dat hij erg geamuseerd is door mijn verlepte kunst. Beide juryleden nemen een hap van een koekje en tot mijn verbazing knikken ze instemmend. Jurylid Snor maakt zelfs goedkeurende geluidjes. ‘Oké,’ zegt hij met een blik op jurylid Lekker Toetje als hij zijn hap heeft doorgeslikt. ‘Ik denk dat we unaniem kunnen stellen dat we afscheid nemen van...’

Er valt een stilte en ik verwacht mijn zus haar naam te horen.

‘Tanja.’

Alle hoofden gaan naar een kort-pittige... tja, Tanja, van eind veertig die haar mond open laat vallen als ze haar naam hoort. ‘Maar dit was naar het recept van mijn overgrootmoeder!’ roept ze beledigd uit.

‘Zo oud en droog smaakten ze ook,’ brengt jurylid Snor in en Tanja wordt van het podium begeleid.

‘In ronde twee worden jullie in tweetallen ingedeeld en moeten jullie een kersttaart maken. Succes!’ zegt jurylid Lekker Toetje en hij werpt nog een geamuseerde blik op mij.

Ik ben gekoppeld aan Dana, een meisje met witblond haar en een geïrriteerde blik op haar gezicht. ‘Beter laat je mij de versiering doen,’ zegt ze kortaf.

En de rest, voeg ik er in gedachten aan toe.

Dana irriteert zich met de seconde meer aan mij. Ik moet alles aangeven en als ze me vraagt iets te doen, is het niet naar wens. ‘Laten we wat abrikozen ertussen doen,’ stelt Dana voor. ‘Kun jij dat doen met de passeerdoek?’

Ik grijp naar een theedoek, maar Dana kijkt naar me alsof ik gek geworden ben. ‘Grapje?’ mompelt ik.

‘Alles goed hier?’ vraagt jurylid Lekker Toetje achter me en ik spring op van schrik. ‘Sorry, eh, zou ik misschien een kleine time-out mogen? Ik moet erg nodig plassen.’

‘Dat gaat van de tijd af helaas,’ antwoordt hij.

‘Prima, ik moet erg nodig,’ zeg ik en ik ren naar de toiletten. Ik pak mijn telefoon uit mijn kontzak en typ *passeerdoek* in, maar er is geen internetverbinding hier. Ik grom en bel mijn zus.

Ze neemt meteen op. ‘Samira? Ben je niet bij de-.’

‘Wat is een passeerdoek?’ fluister ik.

‘Wat? Waarom...’

‘Geef antwoord, wat is een passeerdoek!’ Het kwam er harder uit dan gepland en ik houd geschrokken mijn adem in.

Net als mijn zus antwoord wil geven, staat jurylid Lekker Toetje voor mijn neus.

‘Ik eh,’ zeg ik, terwijl ik mijn telefoon snel achter mij rug in mijn broekzak laat glijden. ‘Ik moest plassen, en eh...’

‘Op het herentoilet?’ vraagt hij geamuseerd en nu zie ik pas de urinoirs waar ik naast stond te bellen. ‘Je weet dat hier geen internetverbinding is, toch?’ Het is een waarschuwing, maar hij lijkt een grijns te onderdrukken.

‘Ik speel niet vals!’ roep ik uit.

‘O, dat zeg ik niet,’ zeg hij en hij komt iets dichterbij staan. ‘Alles oké?’

Hij heeft de geur van warme kerstkoekjes uit de studio meegenomen. Kaneel, pompoen, appel, alle geuren zijn present en het is heerlijk. Het borsthaar achter de knoopjes maakt me gek en ik slik, terwijl ik mijn wangen weer rood voel worden.

‘Gaaf het?’ vraagt hij ter verduidelijking en hij legt een hand op mijn schouder. ‘Loïs?’

De naam van mijn zus maakt een schrikreactie in mij los die me meteen weer in het hier en nu brengt. ‘Eh, ja, alles goed!’ roep ik uit.

‘Weet je het zeker, Loïs?’ vraagt hij, licht bezorgd.

‘Jupsie!’ roep ik uit en om het nog beschamender te maken, druk ik een kus op zijn mond.

Wow, wow, wow. Wat de hél was dat? Ik bots tegen een urinoir als ik me langs jurylid Lekker Toetje wurm en excuses sputter.

Hij kijkt me aan met een mengeling van verwarring en interesse. Hij lijkt in ieder geval niet boos en voor hij me kan diskwalificeren voor ongewenste intimiteiten ren ik terug naar de studio.

‘Waarom duurde het zo lang?’ sist Dana.

Jurylid Lekker Toetje loopt iets na mij de studio in, langs onze tafel en ik zie hem een witte doek van de hoek afschuiven.

‘Ho,’ zegt hij alsof het per ongeluk ging. ‘Ik gooide bijna jullie passeerdoek op de grond.’ Hij geeft me een knipoog.

Verbouwereerd pak ik de doek aan. Hij heeft me gehoord, maar hij heeft me niet gediskwalificeerd. Waarom?

Lang denk ik er niet over na. Ik help Dana zo goed als ik kan en als onze kersttaart klaar is ben ik trots. De jury vindt hem lekker – vooral de abrikozentoefoeging – en we krijgen de tweede plaats. Dat betekent...

‘Jasper en Romée, Dana en Loïs, jullie gaan door naar de finale,’ kondigt jurylid Snor aan. ‘Van tevoren hebben jullie mij allemaal een zelfbedacht recept ingestuurd. Om er zeker van te zijn dat de recepten kloppen én dat het niet aan baktalent ligt, heeft onze kok alle baksels bereid. Mijn collega en ik zijn niet op de hoogte van wie welk recept heeft ingestuurd. Zo volgt er een eerlijke beoordeling.’

Jurylid Snor en jurylid Lekker Toetje gaan langs twee borden cupcakes, taart en chocoladebollen en proeven uitbundig. De snor van jurylid Snor is volgens mij bezig met een eigen recept, want hij verzamelt van ieder baksel iets. De jury discussieert een tijd en zijn het duidelijk niet eens over de winnaar. Na een paar minuten zucht jurylid Lekker Toetje en schrijft hij iets op een kaartje en stopt die in een gouden envelop.

‘Oké, deelnemers. Bob en ik hebben de winnaar gekozen,’ zegt jurylid Lekker Toetje. ‘Neem allemaal plaats achter je eigen creatie.’

Jasper gaat achter zijn chocoladebollen staan, Romée achter haar taart en Dana achter haar groene kerstcupcakes. Ik kijk trots naar de roze cupcakes waar ik achter sta, die een slee van fondant, gevuld met fondantrozen hebben, een rendier van kaneelstokjes en kerstballetjes van suiker om de rand. Mijn zus is echt creatief.

‘En de winnaar is...’ begint jurylid Snor – eh, Bob. Hij wacht en trekt dan het kaartje uit de envelop en kijkt ernaar alsof hij voor het eerst ziet wie er wint, terwijl hij dat net zelf nog heeft beslist. ‘De Matcha-ijsbollen met Chileense chocoladeomhulsel!’ roept hij uit.

Jasper springt en schreeuwt en klapt in zijn handen.

‘Gefeliciteerd!’ roept Bob. ‘Jij hebt de hoofdprijs gewonnen! Jouw recept komt in het bakboek van het jaar!’

Ik heb niet gewonnen. Het besef stroomt door me heen. Tuurlijk was die kans groot, maar toch... In deze ronde hoefde ik niets anders te doen dan te wachten en toch hebben ze niet voor het recept van mijn zus gekozen. Wat zal ze teleurgesteld zijn.

Na afloop worden we alle vier nog geïnterviewd voor het lokale nieuws en dan loop ik met een zucht naar buiten. Het schemert al een beetje en sneeuw bedekt de straten. Als het zo doorgaat hebben we morgen wel een witte kerst, denk ik troostend.

Ik pak mijn telefoon en wil net mijn zus bellen, als jurylid Lekker Toetje naar buiten komt.

‘Nu mag ik valsspelen, de wedstrijd is klaar,’ zeg ik vermoeid.

‘Loïs...’ begint hij, maar ik ben het zat.

‘Mijn naam is Samira,’ zeg ik en ik biecht alles op. ‘Mijn zus, Loïs, kon haar vlucht niet halen en ik deed in haar plaats mee. Ik dacht dat ik het voor haar kon winnen, maar het is niet eerlijk. Ik had gediskwalificeerd moeten worden. Het spijt me.’

Jurylid Lekker Toetje kijkt me een tel inschattend aan. ‘Toen ik die belachelijke kerstmankoejes zag wist ik al dat er iets niet klopte.’

Een golf van schaamte trekt over me heen.

‘Jammer dat je niet hebt gewonnen. Ik stemde op het recept van je zus, maar Bob kan erg overtuigend zijn. Wanneer is je zus weer terug?’

‘Morgen, als het goed is,’ zeg ik.

‘Laat haar mij bellen,’ zegt hij en hij geeft me een kaartje met zijn nummer erop. ‘Mijn ouders hebben een patisserie en haar cupcakes passen hier perfect thuis.’

Een enthousiast gevoel vlindert door mijn buik. ‘Meen je dat?’ Ik kijk hem dankbaar aan. Onwillekeurig verschuift mijn blik weer naar zijn lippen.

Hij heeft het door. ‘Ga je me weer zoenen?’ vraagt hij geamuseerd.

‘Neel!’ roep ik snel. ‘Sorry daarvoor, ik weet niet wat me overkwam.’

‘Hm, jammer,’ zegt hij tot mijn verbazing.

Ik wacht een paar seconden, maar hij neemt het niet terug. Met nog één blik op zijn mond zet ik met volledig bewustzijn een stap naar voren en druk mijn lippen op die van hem.

Hij legt zijn handen om mijn middel en trekt me naar zich toe, mijn zoen beantwoordend.

Sneeuwvlokken dwarrelen op ons neer, maar ik voel de kou niet. Ik sta in vuur en vlam door de zoenkunsten van jurylid Lekker Toetje.

Na de zoen wijst hij naar het kaartje. 'Bij nader inzien, bel jij mij morgen ook maar even.' Hij vertrekt met een grijns.

Ik kijk naar het kaartje om eindelijk zijn naam te ontdekken.

L.T. Lepelaar.

Ik grinnik.

Lekker Toetje.